

Ascensorul de Shabbat

Julia H. Kakucs

Imi intredeschid ochii cu grija... Sunt la etajul trei al hotelului Palm Beach din Acco. Fereastra camerei se deschide spre mare si ma astept ca lumina soarelui de dimineata sa fi preluat deja locul umbrelor noptii mediterane.

Uimita de privelistea unui cer cenusiu profilat deasupra valurilor, ma ridic din pat cu gandul la cescuta mea de cafea matinala. Ploua... la sfarsitul lunii mai... una din minunile acestor zile petrecute aici, in Israel. Plaja este uda. In departare vad cateva barci leganandu-se sub zidurile vechi ale cetatii. Sambata aceasta promite sa fie placuta. Drumul spre Ein Hod va fi lipsit de neplacerile create de canicula. Adancita in imaginile zilei trecute pasesc in sala de mese dominata de un bufet abundent. Cu un instinct sigur ma indrept spre locul unde stiu ca se afla masina de facut espresso. Lipseste... Lipseste si bucatarul, cu sapca lui alba si inalta, care cu o zi inainte facuse papara aici, in sala. Este Shabbat... nu se apasa butoane, mi se explica. Apa fierbinte este intr-o cisterna argintie, gratioasa, pusa pe masa.

Ridic degetul... Nu am nici un buton la indemana, deci ridic cu el, precauta manerul cisternei. Apa se revarsa clocotind peste praful de cafeaua solubila.

Rotesc lingurita urmarind cercurile furtunei pe care-o declansez intr-o cescuta...

Imi pregatesc cu mare atentie salata. Alcatuiesc un peisaj mort din frunze verzi, aranjez si cativa pestisori de culoare roz, felii albe de cascaval si ma indrept multumita spre masa la care prietenii mei se regasesc la inceputul zilei. Ce atmosfera pasnica...

Stirea urmatoare sparge insa ritmul molcolm al timpului. Masina spre Ein Hod porneste in zece minute. Trebuie sa impachetez rapid. Scena se precipita... Imi las farfuria pe masa. Cu regret ma uit la cafeluta, o gust si o abandonez in graba. Alerg la ascensor, ii zambesc tanerei mame cu cei trei copii ai ei, care sta nemiscata in lift. Ma mir ca ramane pasiva. Preiau initiativa si apas pe butonul cu numarul 3, declansand totodata un sunet strident. Asteapt sa porneasca ascensorul, dar nu se intampla nimic. Mai apas inca o data. Sirena suna din nou.

Femeia se uita la mine si-mi spune linistita:

Ascensor de shabbat... porneste singur...

Ma uit cu neintelegere la ea... probabil ca n-am inteles, imi spun.

Porneste singur? Unde? Cand?

Intr-un astfel de moment ti se dezvaluie intreaga ta neajutorare. Simti dintr-o

data ca soarta nu se gaseste in mana ta. Este un act de adanca filozofie...

da, este un adevarat act biblic... Simt cum fatalismul ma copleseste. Astept...

Si intr-adevar, ascensorul porneste, dar... nu urca. Ma trezesc intr-un mod neasteptat si absolut nedorit in pivnita, langa studioul de sport. Incerc sa ies din aceasta stramta incapere care ma poarta in ritmul ei pe unde isi doreste, dar nu mai este posibil. Liftul tasneste in sus si se opreste la etajul 6. Reusesc sa ma eliberez si sa-l parasesc la timp, inainte de a-si incepe coborasul, incet, incet, etaj cu etaj din nou spre subsol. Ajunsa in camera mea pe scarile de serviciu, imi arunc hainele in geamantan si cu un sentiment de intelepciune proaspat dobandita, cobor cu el scarile spre holul hotelului.

Excursia la Ein Hod poate incepe. Sufletul meu este pregatit pentru multe surprize.